

Bevezető

„Mi az élet értelme? Miért élek?” Elcsépeltnek tűnő, mégis sorsformáló kérdések ezek.

Akik kitartóan keresnek, a válaszokat is megtalálják – saját válaszaikat, amik átsegítik őket a nehezebb időszakokon, és megadják a kellő hajtóerőt céljaik megvalósításában.

Ha őszintén önmagunkba nézünk, mi más lehetne életünk értelme, mint hogy megvalósítsuk azokat az álmokat, amik igazán tűzbe hoznak bennünket? Ha bármi okból nem teszünk lépéseket feléjük, van-e értelme az egésznek, amit életnek nevezünk? Van-e értelme időnket nap nap után azzal töltenünk, hogy munkahelyünk fedezékében mások céljait valósítjuk meg, miközben sajátjaink eltűnnek valahol elménk elvárásoktól megfenyített, félelmeiktől sorvadó szegletében?

Válaszunk egyszerű. Nincs.

Pedig a legtöbb ember így él: hűtlenné válik álmaihoz, azokhoz a tervekhez és célkitűzésekhez, amit gyermekkorában még világosan maga előtt látott. Ideológiákat gyárt, hogy megmagyarázza: miért nevetséges mindaz, amiben gyermeki, elvárásoktól mentes és tiszta lelke még szilárdan hitt.

Ezek az álmok azonban nagyonis egyértelmű és pontos útvezetők – életünk valóságos célját tartalmazzák. Kezdjük el visszaemlékezni, mi volt ez a terv, és valósítsuk meg most, hogy felnőttként minden erőforrás adott hozzá!

Tapasztalataink alapján állítjuk: ha elindul valaki az álmai útján – tűnjön az elsőre bármilyen örültségnek és kivitelezhetetlennek, – számos segítséget kap a megvalósítás során. Szinte visszaigazolást kap az ember: valóban a saját útját járja, ez az ő sorsa.

Az első sikerek láttán szűk környezetünk megrettenhet, mert nem értik a változást, és abban bíznak, hogy kis idő elteltével majd „észhez tér a gyerek”. Ráhibáznak ilyenkor, csak az időt vétik el: a gyerek észhez tért, pontosan akkor, amikor elkezdte álmait megvalósítani, elindult saját útján, és azt teszi végre, amiért megszületett.

Fontos hatása az „úton járásnak”, hogy mindinkább előtérbe kerül a valós cél, és az eddigi pótcselekvések és haszontalan időtöltések háttérbe szorulnak. Egyszerűen nem lesz már szükség rájuk, nem kell hogy elterelje figyelmünket a kudarcainkról és félelmeinkről, mert már a siker felé lépdelünk. Ilyen elhagyott tevékenység lehet például a televíziónézés, amelynek kétdimenziós művilágként az igazi élethez meglehetősen kevés köze van.

Persze az úton járás nem mindig könnyű feladat – a sok segítő kéz mellett akad olyan is, amelyik megpróbál visszahúzni. A világ számára kezelhetőbbek azok az emberek, akik nem gondolkoznak, és nem fordulnak szembe az árral. Akik beálltak a sorba, veszélyesnek érzik saját biztonságukra nézve azokat, akik felemelik a fejüket, észreveszik, hogy lehetőségük van másképp dönteni, és ezt meg is teszik.

Éppen ezért kell a gyermekkorig visszanyúlni akkor, amikor azt kutatjuk: „Mi az életem célja?” Egy gyermeket még nem fertőzött meg a társadalom, az iskolák és a hatalmi gépezetek elvárásrendszere. Ami egy gyermek fejében és szívében megfogant, abban bátran bízhatunk – és hát mindenki volt gyerek...

Úgy véljük, akkor jár valaki jó úton, ha a környezete meglepődik, amikor elmeséli célkitűzését. Fontos hangsúlyozni: senkit sem arra bátorítunk, hogy értelmetlen örültséget próbáljon megvalósítani. De ahogy az egyetemen Soltra E. Tamás szobrászművész mondta

egyik reggel a plasztika feladat megkezdése előtt: „Ha hétvégén hazautazunk a szüleinkhez, megmutatjuk mit mintáztunk, és ők azt mondják, „Jaj, de ügyes vagy kisfiam!” - akkor tudhatjuk, rossz úton járunk. Ám ha nem értik a művet, no, akkor jó úton haladunk. A többi alkotással kell versenyezni, és nem a dicsérő otthoni szavakért ácsingózni.”

A célmegvalósítás során legyünk céltudatosak, tájékozottak és körültekintőek! Egy komoly álom megvalósítása hatalmas munka lehet, és egész embert kíván. De a rengeteg befektetett energia előbb-utóbb megtérül, és elkezd felénk visszaáramolni. A visszahatás minden esetben megjelenik, még ha nem is látszik azonnal, milyen formában. Az egész óceánátevezésünkről is elmondható, hogy bármilyen, kezdetben rossznak ítélt helyzet vagy esemény, ha nehezítette az előre jutást, utólag fontos elindítója volt valami nagynak és pozitívnak.

Ha valaki ad, elkerülhetetlen, hogy kapjon is, a visszakapott energia pedig megerősíti a továbbhaladásban. Soha ne érzjük be féleredménnyel! Hiszen nem az „olyan, mintha” állapotot tűztük ki célul, hanem a teljeset!

Amikor pedig az események közepéből visszanezünk korábbi énünkre, megértjük a dolog fenséges és egyszerű nagyszerűségét. Voltaképp semmi mást nem teszünk, mint annak előtte, „csak” járjuk az utunkat.

Számunkra az energiabefektetés időszaka a hajóépítés volt, a nyílt vízen pedig mindez visszaáramlott, és megéltük annak megvalósulását, amiért évekig minden energiánkat adtuk.

Kinn a vízen mindentől távol, tökéletesen kiszámíthatatlan és végletes a világ. A szárazföldön tudjuk, mit csinálunk tíz perc múlva, és a határidőnapló segítségével akár azt is, hogy várhatóan mi történik majd egy héttel később. De az óceánon egy csöpp hajóval, kiszolgáltatva a természetnek, fogalmunk sincs mi történhet fél óra múlva. Persze lehet tervezni: „...ha befejezem a navigálást, akkor hajnali négy órakor lefekszem végre aludni...” – de ha ebben az időben felerősödik a szél, akkor nincs mit tenni, evezni kell tovább, hogy biztonságosan haladhassunk előre. Az időjárás tökéletesen hidegen hagyja, hogy másfél napja semmit sem aludtunk...

Az segíti leginkább a célok elérését, ha elfogadjuk, ami történik, és azután a legjobb tudásunk szerint cselekszünk. Az óceánon hibázni nem lehet – de szerencsére ez nem minden célmegvalósításra jellemző. Nem háborogj az időjárás, a főnök vagy a körülményeid miatt! Fogadd el, nézd meg, hol tudsz változni, lépj ki az önmagad építette kalitkából és cselekedj! Ez a menetrend egy álommegvalósító számára, másnak nincs értelme.